

VEZELE IGNÁCZ

Békesség a földön a jóakarató embereknek

Mily szép remények vannak kötve egy most született kiseded életéhez! Csodálkozhatunk-e, ha egy anya megszülvén gyermekét elfelejti szülése fájdalmait, mert mint Űd-vözítónk mondá: ember született a világra? Oh, mit nem vár mindent egy anya csecsemőjétől! Életének minden reménységét ezáltal véli megvalósulni; látja előre, mint fog e kiseded neki egykor vizsgálatása lenni nyomorúságaiban, segítsége munkáiban, gyámolója öregségében. Csodálkozhatunk-e tehát ha egy előkelő gazdag család is vigad, ha örököse születik százados hírének, nevének, hatalmának, gazdagságának. Csodálkozhatunk-e, ha népek, nemzetek örömnünpet ülnek midőn fejedelmöknek utóda születik. Igen, egy most született kisednek bölcsője roppant reményeket ringat, mert két világ polgárát földi, két, e jelen — és egy jövőendő élet sok reményeivel.

Ki fog tehát csodálkozni, hogy e mai napon az egész világon oly sok milliók és milliók örömnünpet ülnek, mert úgymond az anyaszentegyház: kiseded született nekünk, és fiú adatott nekünk. (Iz 9.) Igen, kiseded született ma nekünk, kinek születésével nem egyes szülőknek, nem föltúnó családoknak, nem egyes népeknek, nemzeteknek, hanem az egész emberi nemnek évezredes reményei teljesültek. E gyermek mint Szent Pál tanítja: az atya dicsőségének fényessége, s ábrázatja állapotja, mindenható, ki most már a fölségnek jobbán ül a magasságban". E gyermek meghozta ma az emberi nemzetnek, mit oly régen óhajtott: a valódi békességet.

A békességnek e fejedelme Betlehemben megszületett, későbbben a békesség föltételeit kihirdette, és a valóságos kibékítés nagy munkáját a keresztfán lepecsételte. De vajon mondhatjuk-e, hogy békesség uralkodik közöttünk? Nézzünk csak körül és folytonos ellenségeskedés véres és siralmas nyomait látjuk mindenütt. Emlékezzünk csak néhány évtizeddel vissza, s sokan közülünk is még eleven színekkel találják vésve emlékezetökben a háborúk rémítő pusztításait; sőt még most is csak egy láthatatlan hatalom képes a mindenfelől föl-föl zúduló indulatokat s szenvedélyeket korlátok között tartani, nehogy nyilvános háborúk kitörjenek. Ime, így áll a békesség most is a nagy világban a népek között. De hogyan áll a polgári, családi, házi viszonyainkban? Hány fogja mondhatni e nemzetben, hol mindennek egységre irányozva, minden érdeknek közösnek kellene lenni, hogy békességben él polgártársaival? Melyik állapot, melyik hivatal dicsekedhetik ezzel? Irigység, vetélkedés, üldözések az egy nemzet külön osztályai közt mindennapi jelenetek, és mit gyakran jót és szépet a külellenség meghagyott, azt a hon fiai maguk dúlják föl. És családi, baráti s egyéb viszonyainkban talán bővebb a békesség áldása? Szóljatok házastársak, szóljatok szülők, atyafiak, jóbarátok, biztosítva van-e a csendesség, egyetértés, tisztelet, engedelmség köreitekben? A barátság, szeretet biztosítottak-e az árulás, ármánykodás, hitszegés, bosszúállás kitérősei ellen? Oh, a békesség fejedelme megszületett, a békesség kihirdettetett, és nincs, nincs békesség a földön.

Vezele Ignác (1803-1878) teológiai tanár, a Veszprémi Szentszék ülnöke. Egyházi beszédek Veszprém, 1857.